അവസാനത്തെ ആസ്പത്രി - ഒരു ആസ്വാദനം

എ. പുരുഷോത്തമൻ

1962ലെ ഇന്ത്യാ-ചൈനായുദ്ധത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ശ്രീ എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ എഴുതിയ കവിതയാണ് "അവസാനത്തെ ആസ്പത്രി". കേരള സാഹിത്യ സമിതിയുടെ പ്രഥമവാർഷികത്തിലെ (1963) കവിസദസ്സിൽ ശ്രീ എൻ. വി. ഈ കവിത പാരായണം ചെയ്തു. കവിതാസംഗ്രഹം

കവിതയിൽ നാലു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ, ദൈനന്ദിന ജീവിതത്തിലെ ബദ്ധപ്പാടുകളാൽ ക്ഷീണിതനായ കവി, ദിവസാന്ത്യത്തിൽ ആപ്പീസിൽ നിന്നിറങ്ങുമ്പോൾ വഴിക്കാഴ്ചകൾ - തിരക്കിട്ടോടുന്ന വാഹനങ്ങൾ, സിനിമാത്തീയേറ്ററിനു മുന്നിലെ പുരുഷാരം - കാണുന്നു, ടൌൺഹാളിൽ നിന്നു മുഴങ്ങുന്ന ക്രോധഭരിതമായ പ്രസംഗം കേൾക്കുന്നു.
ഈ ഉപരിപ്ളവസംഭവങ്ങൾ, തന്നെ ബാധിക്കുന്നില്ല എന്ന് രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ കവി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. തുടന്ന്, തൻെറ ചേതനക്കുള്ളിലെ മഹാഹ്മായ മറ്റൊരു ലോകം കവി അനുവാചകന് തുറന്നു കാട്ടുന്നു. ബാഹ്യലോകത്തെ തീർത്തും അവഗണിച്ച് കവി, ചേതോഹരങ്ങളായ ഹിമാലയദൃശ്യങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നു. മഞ്ഞണിഞ്ഞ പർവതശൃംഗങ്ങൾ, അവയ്ക്കു താഴെ നിർമ്മലനീലത്തടാകങ്ങൾ, തടാകതീരങ്ങളിൽ പച്ചപ്പുൽമൈതാനങ്ങൾ, തൈപ്പൊന്തകൾ, താഴ്വരകളിൽ സാലാരണ്യം, നിലത്ത് സൂചീദളസഞ്ചയം വിരിക്കുന്ന കമ്പിളിപ്പടം, അതിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന കായ്കൾ, അവയ്ക്കിടക്ക് ശിലാതലങ്ങൾ, ആകാശത്ത് അനുഗ്രഹം ചൊരിഞ്ഞ് അസ്തമിക്കുന്ന സൂര്യൻ, മുക്തിദമായ ശീതളവാതം, സ്പർശനക്ഷമമായ മൌനം.
മൂന്നാം ഭാഗത്തിൽ, ഹിമാലയമാണ് തൻെറ ആത്മാവിൻെറ അഭയസ്ഥാനം എന്ന് കവി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിൻെറ പരമോന്നതലക്ഷ്യം വാനപ്രസ്ഥനായി, ഹിമാലയസാനുക്കളിൽ നിത്യതൃപ്തനായി വാഴുക എന്നതത്രേ. നഗരത്തിൻെറ നൈമിഷോന്മാദം മിഥ്യയാണെന്നും, ഹിമാലയത്തിൻെറ ശാശ്വതശൈത്യാമോദം സത്യമാണെന്നും കവി കണ്ടെത്തുന്നു.
ആത്മാവിൻെറ നിത്യതീർത്ഥമായ ഹിമാലയാദ്രിയിൽ, യുദ്ധഭേരി മുഴങ്ങരുത്, ദൃപ്തശക്തിഭ്രാന്ത് ഗർജ്ജിക്കരുത്, ദുരയുടെ കൊടുങ്കാറ്റ് ചീറരുത്, എന്ന അഭ്യർത്ഥനകളോടും

മനുഷ്യാത്മാവിൻെറ അവസാനത്തെ അഭയകേന്ദ്രത്തിൽ അണുബോംബെറിയരുത് എന്ന അപേക്ഷയോടെയും കവിത അവസാനിക്കുന്നു.

അവലോകനം

ആവാഹനം, ധ്യാനം, ദർശനം, ശാന്തി എന്നിങ്ങനെ നാലു ഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാവുന്ന ഈ കവിതയിൽ വൈരുദ്ധ്യമാർന്ന രണ്ടു തലങ്ങളുണ്ട്. പ്രത്യക്ഷമായ ബാഹ്യതലവും പരോക്ഷമായ ആന്തരതലവും.

ആവാഹനം

”അന്തിയായ്, ആപ്പീസിൽനിന്നിറങ്ങുന്നു ഞാൻ” എന്ന് പതിഞ്ഞ താളത്തിൽ, ബാഹ്യതലത്തിൽ, ഒരു സാധാരണ ദിവസത്തിലെ സന്ധ്യയുടെ ആഗമനം അറിയിച്ചുകൊണ്ട് കവിത തുടങ്ങുന്നു. ആന്തരതലത്തിൽ, കവി, ഇവിടെ ജീവിതസന്ധ്യയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഘടികാരത്തിലെ നിശ്ചിതസമയമാവുമ്പോൾ, ജോലി നിർത്തി, സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങുന്നതുപോലെ, ജീവിതത്തിൻെറ ഈ ഘട്ടത്തിൽനിന്നും വിരമിച്ച് തനിക്ക്, മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിലേക്ക് പ്രയാണം തുടരണമെന്നുള്ള സൂചന കൂടി ഇവിടെ കാണാം. ”റോട്ടിൽപ്പൊന്തുന്ന ബഹളവും പൊടിതൻ ചൂരും ചൂടും” ബാഹ്യജീവിതത്തിൻെറ ഘടകങ്ങൾ തന്നെ. വാഹനഘനവ്യൂഹം ഊളിയിട്ടോടുന്നത് തിരമാലകൾക്കുള്ളിലെ കടൽപ്പന്നികളെപ്പോലെയാണ്. ഇത് യാദൃശ്ചികമല്ല. ആന്തരതലത്തിൽ ജീവിതപാരാവാരത്തിലെ (സംസാരസാഗരം) തിരമാലകളാണിവ! വഴിയോരത്തുകൂടെ മന്ദം നടക്കുന്നത് ”പ്രാണനെയുള്ളംകൈയിൽപ്പേറി”യാണ്. പ്രാണനെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ പ്രയാണത്തിൻെറ അന്ത്യലക്ഷ്യം രണ്ടാം ഭാഗത്തിലെ ഹിമാലയസാനുക്കൾ തന്നെ! മിഥ്യയായ ബാഹ്യതലജീവിതത്തിൻെറ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളാണ് കൊലപ്പടത്തിൽ ആകൃഷ്ടരായി തീയേറ്ററിനുമുന്നിൽ തടിച്ചുകൂടുന്ന പുരുഷാരവും, മൈക്കിലൂടെ ബഹിർഗ്ഗമിക്കുന്ന പുരിസഭാമന്ദിരത്തിലെ ക്രോധവും. ഒന്നാം ഭാഗം ഒരു ആവാഹനത്തിൻെറ പ്രതീതി ഉളവാക്കുന്നു.

ധ്യാനം

ഒന്നാം ഭാഗത്തിലെ ബാഹ്യതലത്തിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായി തൻെറ ഉള്ളിൽ നിലകൊള്ളുന്ന വരേണ്യമായ മറ്റൊരു ലോകം കവി ധ്യാനിക്കുന്നു. മഹാർഹമായ ഈ ലോകത്തിൻെറ വർണ്ണന തുടങ്ങുന്നതു് അവസാനമില്ലാത്ത "ഹിമശ്വേതപർവ്വതശൃംഗങ്ങളി"ൽ നിന്നുമാണു്. ഔന്നത്യമാർന്ന ശൃംഗങ്ങളിൽനിന്നു തുടങ്ങി ക്രമത്തിൽ താഴേക്കു വരുന്ന ദൃശ്യവർണ്ണന, തികച്ചും ലയത്തിൽ തന്നെ! മഞ്ഞണിഞ്ഞ കൊടുമുടികൾക്കു താഴെ, നിർമ്മലനീലജലത്തടാകങ്ങൾ, ശാന്തിമുകുരങ്ങൾ പോലെ തടാകതീരങ്ങളിൽ പച്ചപ്പുൽമൈതാനങ്ങൾ, മൈതാനങ്ങളിൽ പൂകൊണ്ടിലമൂടിയ തൈപ്പൊന്തകൾ, സാലവൃക്ഷങ്ങളാൽ നിറഞ്ഞ താഴ്‌വരകൾ, നിലത്തു്, സൂചിയിലക്കൂട്ടം വിരിച്ച കമ്പിളി, അതിൽ രുദ്രാക്ഷം പോലെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന കായ്കൾ, ഇടക്കു്, ഭദ്രപീഠം പോലെ ശിലാതലങ്ങൾ, ആകാശത്ത് അനുഗ്രഹം ചൊരിഞ്ഞ് അസ്തമിക്കുന്ന രക്തസൂര്യൻ, എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി മുക്തിദമായ ശീതളവാതം, നിത്യതയുടെ സ്പർശനക്ഷമമായ മൌനം. ഈ ദൃശ്യവർണ്ണന ധ്യാനമാണു്. ബാഹ്യതലമിഥ്യകളിൽ നിന്നു് മുക്തനായി, ആന്തരലോകത്തിൻെറ നിത്യസത്യത്തെ സാക്ഷാൽകരിക്കാനുള്ള ധ്യാനമാണിതു്. ധ്യാനത്തിൻെറ ലക്ഷ്യം മുക്തിയും നിത്യതയുമത്രേ. ആ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണം, പടിപടിയായി പർവ്വതശൃംഗാഗ്രങ്ങളിൽ നിന്നു തുടങ്ങി, മുക്തിതൻ കരം പോലെ മുഗ്ദ്ധശീതവാതത്തിൽ, സ്പർശനക്ഷമമായ മൌനത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നു.

ദർശനം

ധ്യാനത്തിൻെറ പരിസമാപ്തി ദർശനമാണു്. ഹിമാലയമാണു് ആത്മാവിൻെറ അഭയകേന്ദ്രം. ജനി - മൃതി, വിധി - പൌരുഷ, വ്യഷ്ടി - സമഷ്ടി ദ്വന്ദങ്ങളിൽ നിന്നു് വിമുക്തനായി, നിത്യതൃപ്തനായി, സർവ്വനിരപേക്ഷനായി വാഴുക എന്നതാണു് ജീവിതത്തിൻെറ പരമോന്നതലക്ഷ്യം. നഗരത്തിൻെറ ഊഷ്മളമായ ഉന്മാദം നൈമിഷികമായ മിഥ്യയാണെന്നും ഹിമാലയത്തിൻെറ ശീതമായ ആമോദം ശാശ്വതമായ സത്യമാണെന്നും കവി ദർശിക്കുന്നു. നൈമിഷികം - ശാശ്വതം, ഊഷ്മളം - ശൈത്യം, ഉന്മാദം - ആമോദം, മിഥ്യ - സത്യം, നഗരം - ഹിമാലയം, എന്നീ ദ്വന്ദങ്ങളിലൂടെ കവി എത്തിച്ചേരുന്നതു് ദർശനത്തിൻെറ പരകോടിയിലാണു്.

ശാന്തി

ദർശനത്തിന്റെ പരിസമാപ്തി ശാന്തിയത്രേ. ഇവിടെ യുദ്ധഭേരി മുഴങ്ങരുത്, ദൃപ്തശക്തി ഗർജ്ജിക്കരുത്, ദുരയുടെ കൊടുങ്കാറ്റ് ചീറരുത്, എന്ന അഭ്യർത്ഥനകൾ, ശത്രുമിത്രഭേദം കൂടാതെയാണ്. പ്രതിഷേധത്തിന്റെ തീപ്പൊരികൾക്കു പകരം ശാന്തിയുടെ ശീതളവാതമാണിവിടെ അലയടിക്കുന്നത്. ജീവിതരോഗാതുരതയിൽ അവശമായ മനുഷ്യാത്മാവിനോടുള്ള സഹതാപത്തോടെ അവസാനിക്കുന്ന ഈ കവിത ശാന്തിയുടെ സന്ദേശം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു.